

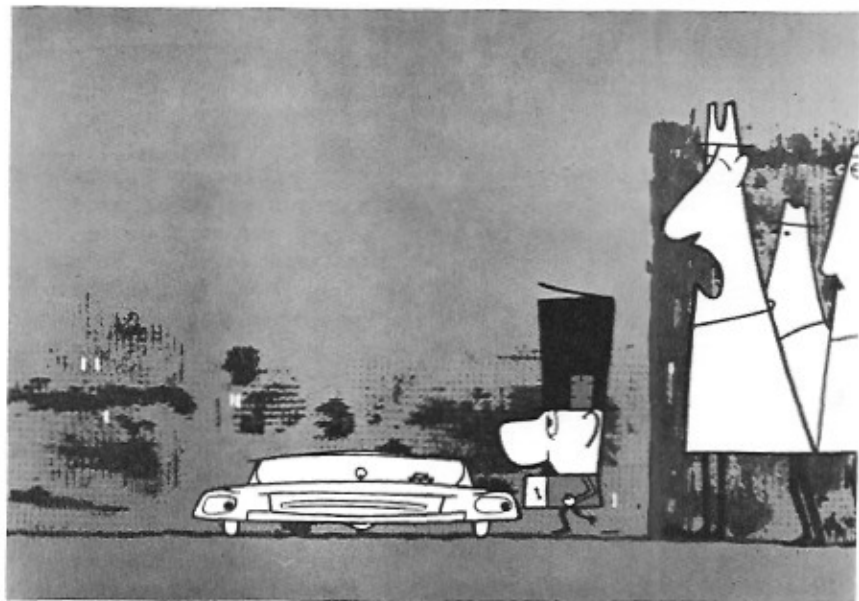
Raoul Servais

grote prijs voor
de animatiefilm

„Heel lang geleden, wel in de twintigste eeuw, leefde er eens een bedelaar. Hij poogde vergeefs een aalmoes af te bedelen in een moderne grootstad, waar alles berustte op standardisatie, mechanisatie en publiciteit. Hij bezat een draaiorgeltje, maar dat beëindigde steeds zijn klaaglied met een indrukwekkende valse noot, die de toehoorders woedend maakte. Na talrijke lotgevallen vervulde echter een wonder de levensdroom van de bedelaar...”

Maanden heeft Raoul Servais gewerkt aan de verwezenlijking van dit thema. Resultaat: 'De Valse Noot', tien minuten tekenfilm in Eastmancolor 35 mm. Maar dit betekende dan ook meteen de grote prijs voor de animatiefilm — voor de eerste maal in ons land toegekend — op het zesde festival van Belgische films te Antwerpen. De gezaghebbende filmcriticus Ivo Nelissen schreef te dier gelegenheid, dat hier het niveau werd bereikt, dat met internationale normen kan gemeten worden en dat wij beslist geen mal figuur slaan, als wij een dergelijke film naast de zo geroemde animatieprenten van achter het ijzeren gordijn leggen.

Raoul Servais (° 1 mei 1928) stond in voor realisatie, produktie en draaiboek. Als algemeen assistent fungeerde Jean De Cock, als animatie-assistent Willy Verschelde en voor de muziek zorgde Luc Van Branteghem, die, op het gebied van de muziekcompositie, niet aan zijn proefstuk is. Globaal dus een Oostends koninginwerkstuk, waarop heel het land mag fier zijn. De bekroonde film wordt vooral gekenmerkt door zijn poëtische sfeer. De gags die erin voorkomen blijven ondergeschikt aan de algemene geest van 'de oude legende uit de twintigste eeuw', zoals Raoul Servais zijn film zelf noemt. De kleuren spelen

Beeld uit 'De Valse Noot' van Raoul Servais.

vanzelfsprekend een belangrijke rol. De grootstad heeft een grauw-groene dominante, evenals de 'figuratie', dit om de indruk van vervlakking, stereotypie, standardisatie en onpersoonlijkheid te accentueren. Daarentegen leeft het hoofdfiguurtje in felle kleuren, omdat het in feite de antithese is van de wereld, waarin hij evolueert; hij is er trouwens ook daardoor het slachtoffer van. Servais was daarmee lang niet aan zijn eerste tekenfilm toe. Hij experimenteert reeds sedert 1945, behield daarnaast ook activiteiten als kunstschilder — verscheidene tentoonstellingen in binnen- en buitenland; werken in musea van Oostende, Luik en Düsseldorf — hij is momenteel ook professor aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Gent, maar hij wijdde zich vanaf 1957 bijna uitsluitend aan de tekenfilm. Al in 1960 behaalde hij de eerste prijs voor de animatiefilm op het tweejaarlijkse nationaal filmfestival te Antwerpen met zijn 'Havenlichten', een poëtische tekenfilm van tien minuten, in Kodachrome 16 mm. In 1962 tekende hij 'De drie klaphoeden', een tekenfilm, die als generiek diende voor een televisiespel van de Vlaamse T.V. Al deze films werden te Oostende verwezenlijkt.

Een man met een dergelijke begaafdheid en werkkracht gaat natuurlijk niet bij de pakken zitten en momenteel is 'Chromophobia', een tekenfilm van 9 minuten (Eastmancolor en Geva-Agfa-color) in voorbereiding, zulks in opdracht van het Ministerie van Nationale Opvoeding en Cultuur. Deze opdracht is waarschijnlijk de grootste dienst, die aan Servais kon bewezen worden, want buitenstaanders beseffen écht niet welke enorme financiële inspanningen van een tekenfilm maker geëist worden. Op filmgebied hebben wij in Vlaanderen talent, net zoals de grote filmlanden. „Ik kan niet geloven," zegt Ivo Nelissen, „dat onze talentvolle cineasten steeds maar tevreden moeten blijven met wat vingeroefeningen (bij gebrek aan financiële middelen)" en hij voegt eraan toe: „Film is in onze cultuur een té belangrijk medium geworden". Daarmee kunnen wij volmondig instemmen; in het cultuurbeleid van dit land mogen niet langer meer 'valse noten' weerklinken.